

РЕШЕНИЕ

№ 215

гр. Нова Загора, 17.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НОВА ЗАГОРА в публично заседание на двадесет и шест октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ГЕОРГИ ЛЮБ. ЙОРДАНОВ**

при участието на секретаря **КУНКА ИВ. МОМЧИЛОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕОРГИ ЛЮБ. ЙОРДАНОВ** Гражданско дело
№ 20222220100790 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба от М. Т. С. с ЕГН ***** и постоянен адрес: *****, против Прокуратурата на Република България, с която е предявен осъдителен иск за заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на 25000 лв. с правно основание чл.2, ал.1 от ЗОДОВ и чл.6, §3 от ЕКЗПЧОС във вр. с чл.35, §1 от Конвенцията.

Ищецът излага, че на 23.03.2018 г. по „предварително утвърден план от Директора на ОДМВР - Стара Загора“ служители от „ПКП“ при ОД на МВР - Стара Загора провели СПО „с цел пресичане, разкриване и документиране на престъпления, свързани с държане на КИЦ“ (културно-исторически ценности). Твърди, че при очевидната липса на условията за образуване на досъдебно производство, релевантните реквизити на чл.208 и чл.209 от НПК (законен повод и достатъчно данни за извършено престъпление) ОД на МВР образувало на 23.03.2018 г. досъдебно производство № 349 зм - 96 по описа на ОД на МВР - Стара Загора.

Посочва се, че с Постановление за извършване на действия по делегация в друг район от същата дата разследващия полицай Б.Д. възложил на разследващ полицай, определен от Главния разследващ полицай на ОД на МВР - гр.Сливен да извърши претърсване и изземване „в условията на неотложност“, претърсване и изземване в дома му на ***** в гр.Нова Загора. Д. постановил копие от постановлението му „да се изпрати на ОД на МВР - Сливен за организиране и изпълнение на настоящото постановление“, но то било изпратено в РУ на МВР - Нова Загора, където разследващия полицай Г.Ч. извършил претърсване и изземване на основание чл.161, ал.2 от НПК. Сочи, че били иззети вещи - законна собственост, неподлежащи на разрешителен и регистрационен режим съобразно чл.97, ал.3 от ЗКН.

В съставения протокол по реда на чл.161, ал.2 от НПК на стр.2 и два пъти на страница последна бил отбелязан като присъстващ на претърсването М. Т. С.. Съгласно свидетелските показания- на това процесуално-следствено действие реално бил присъствал

братът близък на обвиняемия М. С., а именно обвиняемият П.С..

Хипотезата на чл.105(2) от НПК правела протокола недопустим като доказателствено средство.

На следващия ден - 24.03.2018 г. протоколът за претърсване и изземване бил предоставен за одобрение не от наблюдаващия прокурор М. И., а от прокурор М. Д. и не на първоинстанционния съд, в района на който било извършено претърсването, а на Окръжен съд - Стара Загора. В нарушение на чл.161, ал.1 от НПК, въпреки че компетенциите на съда били местни - отговарящи на съответния административен район с Определение № 182 по ЧНД 149/2018 г. съдия И. С. одобрила протокола за претърсване и изземване. Процесуално-следственото действие било извършено в границите на съдебен район - Сливен и било одобрено от съдия от Окръжен съд - Стара Загора.

В хода на разследването прокурор М. И. - Окръжна Прокуратура - Стара Загора, ръководещ разследването по делото получил „писмо от прокурор при Окръжна прокуратура - Сливен с желание за предоставяне на материали от настоящото ДП за приобщаване като доказателства по тяхно ДП № 571/2016 г., водено срещу същите лица - М. и П.С.и“. С Постановление от 11.06.2018 г. прокурор И. от Окръжна Прокуратура - Стара Загора изпратил материалите по ДП № 96/2018 г. по компетентност на Окръжна прокуратура - Сливен. Окръжна прокуратура - Сливен не приела „по компетентност“ полученото дело, а с Постановление от 15.06.2018 г. изпратила на Върховна касационна прокуратура - София материалите по ДП № 96/2018 г. по описа на ОД на МВР - Стара Загора вх.№ 716/2018 г. по описа на Окръжна прокуратура - Стара Загора „за решаване на спора за компетентност“ между Окръжна прокуратура - Сливен и Окръжна прокуратура - Стара Загора.

С Постановление № 8191/2018 г. от 12.07.2018 г. Върховна касационна прокуратура постановила „материалите по ДП № 96/2018 г. на ОД на МВР-Стара Загора да се изпратят по компетентност на Окръжна прокуратура - Стара Загора за продължаване на разследването“.

Следвали две постановления на прокурор И. от Окръжна прокуратура - Стара Загора. С Постановление от 19.07.2018 г. разделя досъдебното като отделя част от материалите в „отделно наказателно производство“. С Постановление от 20.07.2018 г. прокурор И. от Окръжна прокуратура - Стара Загора изпратил отделените материали по пр. № 716/2018 г. по компетентност на Окръжна прокуратура - Сливен, които били приети от прокурор Русев с Постановление от 24.07.2018 г. на Окръжна прокуратура - Сливен.

Ищецът твърди, че нито едно от изброените пет прокурорски постановления не му били връчени, макар да бил привлечен като обвиняем съгласно чл.219, ал.2 от НПК „със съставянето на протокола за първото действие по разследването“ срещу него - факт потвърден с Постановление от 08.01.2020 г. по преписка 348/2019 г. на Апелативна прокуратура - гр.Пловдив.

Нещо повече - тези прокурорски постановления и протоколите за претърсване и изземване били приложени като доказателства едновременно от Окръжна прокуратура - Сливен в две паралелно водени срещу него наказателни производства - НОХД № 243/2018 г. и НОХД № 601/2019 г. по описа на Окръжен съд - Сливен.

Бил лишен напълно от гарантираните от закона - чл.55(1) от НПК процесуални права на защита и от правата му закрепени в чл.6 от Конвенцията (ЕКЗПЧОС).

След близо година и половина на 18.09.2019 г. бил повторно привлечен, като обвиняем по досъдебно производство № 34/2018 г. по описа на ОСО в Окръжна прокуратура - Сливен. Докато Окръжна прокуратура - Сливен през това време в пълен комфорт била извършила всички действия по разследването - разпит на свидетели, назначаване на експертиза и други, ищецът не знаел дори кой извършва разследването, за да може да се защити. Не бил „незабавно и в подробности“ информиран за характера и причините за

обвинението срещу него. Нямамо как да знае, че прокурор Стоева от Окръжна прокуратура - Сливен - заместник окръжен прокурор ще превиши компетенциите си и незаконно ще възложи разследването по делото на следовател от ОСО при Окръжна прокуратура - Сливен.

Нарушаването на един от основните принципи на съдебното производство - правото на защита, посочено в чл.15(3) от НПК от Прокуратурата - тези незаконни действия реципрочно го довели до състояние на душевна болка и страдания, до унижение, до чувство на безпомощност, до силен психо-емоционален стрес, дълбока емоционална травма.

Предвид изложеното, моли съда на основание чл.2, ал.1 от ЗОДОВ и чл.6, § 3 от ЕКЗПЧОС, да присъди Прокуратурата на Република България да му заплати сумата от 25000 лв., като частична компенсация за неимуществените вреди, за болката и страданията му.

Прилага писмени доказателства по опис.

Ответникът Прокуратурата на Република България, чрез процесуалния си представител Яница Колева - прокурор при РП - Сливен в срока по чл.131 от ГПК представя писмен отговор по предявения срещу него иск. Счита, че същият е неоснователен и недоказан.

По допустимостта и основателността на иска заявява следното:

Срещу Прокуратурата на Република България била предявена искова претенция за неимуществени вреди в размер на 25000 лв., които ищецът С. твърди, че търпял във връзка с незаконосъобразни действия на Прокуратурата по досъдебно производство, в това число - претърсване и изземване. В исковата молба се сочело, че искът е с правно основание чл.2, ал.1 от ЗОДОВ, и чл.6, пар.3 от ЕКЗПЧОС, вр. чл.35, пар.1 от Конвенцията.

Заявява, че оспорва исковата претенция за заплащане на неимуществени вреди по основание и размер. Счита, че искът е неоснователен и недоказан, а също така не били ангажирани доказателства за твърдените обстоятелства.

Счита също, че исковата молба е нередовна - от нея не ставало ясно в какво са се изразили вредите, претърпени от ищеца и каква е тяхната връзка с обвинението и конкретно - от обвинение за кое престъпление. От исковата молба не ставало ясно за какво точно му е било повдигнато обвинение, дали е било прекратено и от кое точно обвинение са настъпили вреди според ищеца. Също така, не било ясно от петитума дали предявеният иск е частичен предвид употребения израз „като частична компенсация“ или не. Тази неяснота правела исковата молба нередовна. Сочи, че предвид това, Прокуратурата се явявала в невъзможност пълноценно да организира защитата си по настоящото дело, тъй като исковата молба била неясна.

По обстоятелства, на които се основава искът заявява следното:

Твърдяло се, че неимуществените вреди са в резултат от незаконосъобразни действия от страна на Прокуратурата, нарушаването на чл.15, ал.3 от НПК от Прокуратурата - правото на защита и това, че в хода на наказателно производство бил „напълно лишен“ от гарантираните от закона - чл.55, ал.1 от НК процесуални права на защита и от правата му, закрепени в чл.6 от ЕКЗПЧОС. Не ставало ясно обвинението за кои точно престъпления е било.

В исковата молба било посочено, че на 23.03.2018 г. при липса на реквизитите за това било образувано досъдебно производство от ОДМВР Стара Загора и също така след постановление за извършване на действия по делегация в друг район РУ МВР Нова Загора било извършило претърсване и изземване в дома му, като били иззети вещи - законна собственост. Окръжен съд Стара Загора неоснователно и незаконосъобразно бил одобрил този протокол за претърсване и изземване. Също така, част от материалите по делото били отделени в друго производство и били изпратени и приети от ОП Сливен. Ищецът считал, че е бил привлечен като обвиняем на основание чл.219, ал.2 от НПК на 23.08.2018 г. със съставяне на протокола за претърсване и изземване в дома му. На 18.09.2019 г. той отново

бил привлечен като обвиняем по ДП № 34/2018 г. на ОСлО при ОП Сливен, но не бил „незабавно и в подробности“ информиран за характера на обвинението срещу него, а освен това наблюдаващият прокурор „незаконно“ възложила разследването на следовател от ОСлО при ОП Сливен. Ищецът считал, че било нарушено правото му защита.

Ищецът твърдял, че нарушаването на чл.15, ал.3 от НПК от Прокуратурата - правото му на защита „реципрочно“ причинили вреди, изразяващи се в „душевна болка и страдания, унижение, чувство на безпомощност, силен психо-емоционален стрес, дълбока емоционална травма“. От всичко това, С. твърдял, че бил претърпял неимуществени вреди, оценени от него на 25000 лева.

Излагат се възражения срещу иска:

В конкретния случай счита, че не са налице нито една от лимитивно изброените хипотези на чл.2 от ЗОДОВ. Не били представени никакви доказателства в тази връзка. Също така, в тежест на ищеца било да докаже, както основателността на претенцията си по чл.2, ал.1 от ЗОДОВ, така и наличието на твърдените неимуществени вреди, непосредствената им връзка с действия на Прокуратурата и техния размер. С исковата молба обаче не били ангажирани каквито и да било доказателства в тези посоки. Нито едно от твърденията за наличието на претърпени неимуществени вреди от ищеца не било доказано.

Твърди, че претенцията на ищеца за обезщетяване на неимуществени вреди била неоснователна и недоказана.

Посочва, че на първо място, следвало да се отчете, че ищецът твърди, че е бил привлечен като обвиняем по ДП № 34/2018 г. на ОСлО при ОП Сливен, но не бил представил никакви доказателства в тази връзка. Не бил посочил кога е бил привлечен като обвиняем, за какво престъпление и как е приключило производството (ако е приключило). Липсвали каквито и да било доказателства в тази връзка. Ищецът не бил представил и никакви доказателства за допуснати нарушения от страна на Прокуратурата или за „превишаване компетенциите“ на заместник-окръжния прокурор при възлагане разследването на следовател.

Съгласно чл.194, ал.1, т.4 от НПК „Разследването се провежда от следователи по дела: т.4. с фактическа и правна сложност, възложени им от административния ръководител на съответната окръжна прокуратура.“.

В настоящия случай делото било с фактическа и правна сложност, което правело действията на Зам.окръжния прокурор изцяло законосъобразни и в рамките на правомощията й. В тази връзка не било налице абсолютно никакво нарушение и със сигурност не било налице нарушение, накърняващо права на ищеца и причиняващо му някакви вреди.

На следващо място, следвало да се отбележи, че ДП вх.№ 2197/2018 г., пор.№ 189/2018 г. по описа на Окръжна прокуратура Сливен, разследването на което е било възложено на следовател, приключило с осъдителна присъда спрямо ищеца, а именно - Присъда № 5/22.04.2021 г. по НОХД № 601/2019 г. на Окръжен съд Сливен, в сила от 25.02.2022 г., с която М. Т. С., ЕГН *****, бил признат за виновен за престъпление по чл.278, ал.6, предл. последно от НК и му било наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 години, отложено за изпитателен срок от 5 години, както и глоба в размер на 3000 лв.

Предвид това счита, че не са налице предпоставките за търсене на гражданска отговорност от Прокуратурата, касателно ДП вх.№ 2197/2018 г., пор.№ 189/2018 г. по описа на Окръжна прокуратура Сливен, предвид това, че е налице влязла в сила осъдителна присъда спрямо ищеца.

Предвид наличието на влязла в сила осъдителна присъда било налице законно

обвинение. Ясно било също, че наказателният процес и осъдителната присъда биха могли да предизвикат неприятни емоции у осъдения. Предвид това не можело да се направи разграничение между евентуалните вреди и отрицателни емоции, причинени от законното обвинение и евентуални претендирани незаконосъобразни действия (които всъщност не били посочени или доказани от ищеца).

Относно ДП № 96/2018 г. на ОДМВР Стара Загора, вх.№ 716/2018 г. по описа на Окръжна прокуратура Стара Загора и преписка вх.№ 1614/2018 г. на Окръжна прокуратура Стара Загора сочи, че всъщност ищецът не бил привлечан като обвиняем по нито едно от тези производства.

Ищецът твърдял, че бил привлечен като обвиняем по ДП № 96/2018 г. на ОДМВР Стара Загора, вх.№ 716/2018 г. по описа на Окръжна прокуратура Стара Загора на основание чл.219, ал.2 от НПК на 23.08.2018 г. със съставяне на протокола за претърсване и изземване в дома му. Това обаче не било така. Действително, лице може да бъде привлечено като обвиняем и със съставянето на протокола за първото действие по разследването срещу него на основание чл.219, ал.2 от НПК. За това обаче следвало да се налице определени предпоставки - съгласно чл.219, ал.3 от НПК - „В ... в протокола за действието по ал.2 се посочват: 1. датата и мястото на издаването му; 2. органът, който го издава; 3. трите имена на лицето, което се привлича като обвиняем, деянието, за което се привлича, и правната му квалификация; 4. доказателствата, на които се основава привличането, ако това няма да затрудни разследването; 5. мярката за неотклонение, ако такава се взема; 6. правата му по чл.55, включително и правото му да откаже да даде обяснения, както и правото му да има защитник по пълномощие или по назначение.“. Това в случая не е налице — протоколът за претърсване и изземване в случая не съдържа нито една от точки 3-6, предвид това не следва да се квалифицира като привличане на обвиняем.

За да е налице привличане на обвиняем, следвало да са налице всички законови предпоставки, иначе всяко претърсване и изземване или оглед би довело до привличане на обвиняем. Съгласно практиката на ОС Сливен такова разширително тълкуване на правилата за привличане на обвиняем било недопустимо.

А относно преписка вх.№ 1614/2018 г. на Окръжна прокуратура Стара Загора разяснява, че тя била образувана по отделени материали и изпратена в ОП Сливен и присъединена към делото в Сливен. Нямало как ищецът да е обвиняем по отделени материали (а относно делото в Сливен - поддържа горепосочените доводи).

Предвид това, считам, че М. Т. С. нямал качеството на обвиняем по делата на Окръжна прокуратура Стара Загора и не му е била вземана никаква мярка за неотклонение. В случая не било налице наказателно преследване спрямо ищеца от ОП Стара Загора.

Поради това не били налице предпоставките на чл.2, ал.1, т.1, 3-6 от ЗОДОВ.

Също така, липсвали доказателства за сериозно засягане правата на ищеца.

Той не бил привлечан като обвиняем от ОП Стара Загора, не му била вземана мярка за неотклонение и не били посочени конкретни вреди.

В настоящия случай не бил налице нито един от фактическите състави на отговорността, както по чл.2 от ЗОДОВ, така и по чл.26 от ЗОДОВ.

Хипотезите по чл.2 от ЗОДОВ били лимитивно изброени, като соченото от ищеца нарушение на чл.6 от Конвенцията не било сред тях. Законосъобразността на действията на прокурора, извършени в рамките на НПК, подлежали на проверка от съда в хода на наказателното производство. Законодателят бил предоставил достатъчно гаранции на ищеца да защити правата си, вкл. и чрез обжалване на постановените актове, ако същите не били в негов интерес.

Поради това не били налице предпоставките на чл.2, ал.1, т.1, 2 от ЗОДОВ.

В настоящия случай не били налице незаконни действия по смисъла на чл.2 от ЗОДОВ, както и по чл.2б от ЗОДОВ, които да могат да обосноват наличието дори на първия елемент от фактическия състав на отговорността по ЗОДОВ.

Счита, че изложеното в исковата молба не се подкрепя от доказателства, представени с нея.

Не било установено ищецът да е изживял „душевна болка и страдания, унижение, чувство на безпомощност, силен психо-емоционален стрес, дълбока емоционална травма“, именно поради някакъв конкретен наказателен процес.

С. твърдял, че тези неприятни изживявания се дължали на незаконни действия на Прокуратурата и нарушаване правото му на защита. Ищецът обаче не бил обвиняем по делото на ОП Стара Загора, а относно делото в Сливен той имал осъдителна присъда. В този смисъл не ставало ясно от кое обвинение са настъпили негативните емоции за ищеца. Освен това, следвало да се отбележи, че самият ищец явно не бил посочил какви обвинения са му повдигнати. Това правело неправдоподобно и недоказано твърдението му за вреди, настъпили от повдигнатите му обвинения (след като той самият не е знаел какви са тези обвинения). Освен това липсвали доказателства за каквито и да било „незаконни действия“ на Прокуратурата и за нарушаване правото на защита на ищеца.

В тази връзка следвало да се има предвид също така, че водените наказателни производства били приключили в разумен срок, производството в ОП Сливен било и за обвинение за престъпление по чл.278, ал.6 от НК, за който е бил внесен обвинителен акт в съда и за което деяние /по чл.278, ал.6 от НК/ ищецът е бил осъден.

Също така, счита за невъзможно да се отграничат терзанията и негативното отношение на всяко от обвиненията за краткия период от време, в който ищецът е бил привлечен като обвиняем, и не можело да се твърди, че се е стигнало до твърдените от ищеца негативни психологически последици.

Предприетите от страна на Прокуратурата действия и мерки по отношение на ищеца в хода на визираното наказателно производство били законово регламентирани в Наказателно-процесуалния кодекс и в този смисъл не се явявали незаконосъобразни.

Ищецът не излагал твърдения да са му били нанесени трайни вреди в резултат на наказателното производство.

Също така, не били посочени никакви доказателства за причинно-следствена връзка между твърдените морални вреди и незаконното обвинение (и конкретно за кое обвинение). Както било посочено - липсвали доказателства за конкретни вреди, настъпили именно и изцяло в резултат на действия на Прокуратурата.

На следващо място, недоказани били твърденията на ищеца за нанесени неимуществени последици по причина на обвинението.

Ищецът твърдял, че бил претърпял „душевна болка и страдания, унижение, чувство на безпомощност, силен психо-емоционален стрес, дълбока емоционална травма“, но нито едно от тези твърдения не било подкрепено с доказателства. Не били посочени, установени или доказани конкретни вреди, дължащи се конкретно и само на воден срещу С. наказателен процес и то конкретно - дължащи се на незаконосъобразни действия на Прокуратурата. Липсвали доказателства за трайни (или каквито и да било) вреди в резултат на някакви незаконосъобразни действия. Предвид това, исковата молба била недоказана.

На следващо място отбелязва, че ищецът М. Т. С. е осъждан и това обстоятелство неминуемо намалявало интензитета на претърпяното от него увреждане и съществено намалявало причинените неимуществени вреди, поради което следвало да бъде взето предвид от съда при извършване преценка за основателността на иска. В този смисъл била и трайната съдебна практика. Също така, част от претендираните от ищеца вреди несъмнено произтичали и следвало да се свържат и с осъждането му. В този смисъл исковата молба

била недоказана и неоснователна (поне не била основателна в този размер).

Наред с това посочва, че претендираните неимуществени вреди били в изключително завишен размер. Претенцията за заплащане на посоченото в исковата молба обезщетение от 25000 лева за неимуществени щети била не само изключително завишена, но се явявала и несъобразена с разпоредбата на чл.52 от ЗЗД, и не на последно място не съответствала на вече изградената практика на съда и на икономическия стандарт в Република България. Освен неоснователен и недоказан, искът за неимуществени вреди бил и твърде завишен като размер и не съответствал на Принципа на справедливост, съобразно който следвало да бъдат определяни неимуществените вреди (арг. чл.52 от ЗЗД), на икономическия стандарт в България и на съдебната практика в аналогични случаи (вкл. и тази на ЕСПЧ).

Търсеното от ищеца обезщетение било в размер, несъответстващ и на принципа за справедливост, визиран в чл.52 от ЗЗД. В тази връзка следвало да се отбележи, че справедливостта по смисъла на чл.52 от ЗЗД не е абстрактно понятие, а се извежда от преценката на конкретни обстоятелства, които носят обективни характеристики. В случая такива обстоятелства не били установени и доказани (най-малкото - не били установени в исканите прекомерно завишени размери).

Според възприетото в т.П на ППВС № 4/1968 г., въпрос на фактическа преценка, с оглед конкретните факти и обстоятелства, както и с оглед личността на увредения, било определянето на конкретния паричен еквивалент на обезщетението за неимуществени вреди. Съгласно константната съдебна практика, размерът на обезщетението за неимуществени вреди бил свързан с критерия за справедливост, дефиниран в чл.52 ЗЗД, като справедливостта не била абстрактно понятие, а се извеждала от преценката на конкретни обстоятелства. Паричното обезщетение за морални вреди следвало да съответства на необходимото за преодоляването им и не било проява на справедливост определянето на обезщетение, по-високо от необходимото за обезщетяване на претърпените вреди / Реш.№ 832/10.12.2010 г., гр.д.№ 593/2010 г. на IV ГО на ВКС/.

Твърди, че претендираното обезщетение в размер на 25000 лв. било изключително завишено, и не било съобразено с продължителността на процеса, липсата на доказани вреди и на повдигнато обвинение от ОП Стара Загора. Спрямо ищеца не била взета мярка за неотклонение. Също така, той бил осъден от ОС Сливен.

Претендираното обезщетение за неимуществени вреди не било адекватно с оглед икономическия стандарт в страната (и с фактите по процеса) и претендираният размер от 25000 лв. бил в разрез с принципа за обезвреда по смисъла на ЗОДОВ.

Трайно установена съдебна практика била обезщетенията за неимуществени вреди в сходни на настоящия случай да са на значително по-ниска стойност.

Предвид непълнотата на писмени доказателства към исковата молба, както и поради обстоятелството, че към настоящия момент ДП № 482/2018 г. по описа на РУ МВР Нова Загора, вх.№ 2197/2018 г., пор.№ 189/2018 г. по описа на Окръжна прокуратура Сливен; на ДП № 96/2018 г. на ОДМВР Стара Загора, вх.№ 716/2018 г., по описа на Окръжна прокуратура Стара Загора, на ДП № 34/2018 г. на ОСЛО при ОП Сливен, както и на преписка вх.№ 1614/2018 г. на Окръжна прокуратура Стара Загора, не били приложени, запазва правото си за възражения по евентуално прилагане на чл.5 от ЗОДОВ.

Представям и моли съда да приеме, като писмено доказателство справка за съдимост на ищеца.

Прокуратурата на Република България прави искане за прилагане към настоящото производство на ДП № 482/2018 г. по описа на РУ МВР Нова Загора, вх.№ 2197/2018 г., пор. № 189/2018 г. по описа на Окръжна прокуратура Сливен; на ДП № 96/2018 г. на ОДМВР Стара Загора, вх.№ 716/2018 г. по описа на Окръжна прокуратура Стара Загора, на ДП №

34/2018 г. на ОСлО при ОП Сливен, както и на преписка вх.№ 1614/2018 г. на Окръжна прокуратура Стара Загора. В случай, че същите бъдат допуснати, изискани и приобщени като доказателство към гражданското дело, Прокуратурата на Република България ще се ползва от тях с оглед възможността за възражения по чл.5 от ЗОДОВ, изключващи или намаляващи значително отговорността на държавата за твърдени вреди.

В случай, че съдът не допусне прилагане на посочените наказателни дела в цялост, моли да им се предостави срок за запознаване с делото и посочване на доказателства, от които ще се ползва ПРБ като ответник.

Относно приложените с исковата молба писмени доказателства, възражава да бъдат приети като доказателства по настоящото дело.

Предвид всичко изложено счита, че предявената претенция на М. Т. С. срещу Прокуратурата на Република България за претърпени неимуществени вреди е неоснователна и недоказана, а алтернативно, в случай, че съдът приеме, че е основателна - моли искът да бъде уважен частично, като бъде присъдено справедливо обезщетение и искът да бъде отхвърлен в останалата му част.

На откритото съдебно заседание, проведено на 26.10.2022 г. ищецът, редовно призован - лично се явява.

За ответника се явява прокурор С. при РП - Сливен.

Ищецът поддържа исковата си молба и моли на основание чл.214 от ГПК да измени основанието и петитума на исковата си молба. Основанието моли съда да приеме, да бъде изменено на същия член - чл.2 от ЗОДОВ буква „в“ във връзка със същия член от Конвенцията, а размера на иска моли да бъде изменен т.е.намален на 10000.00 лева.

Съдът е приел направеното изменение на иска от чл.2, ал.1, б.,„в“ от ЗОДОВ вр. с чл.6, § 3 от ЕКЗПЧОС и да се осъди Прокуратурата на Република България, да заплати на ищеца обезщетение за нанесените неимуществени вреди, болки и страдания в размер на 10000.00 лева.

Ищецът моли съда при вземането на решение да има предвид, че е предоставил 14 писмени доказателства, докато ответника бил представил само едно и това било свидетелство за съдимост. Неговото мнение било, че не е отговорност на съда да събира доказателства за една от страните, с което се нарушавал основния принцип на чл.8 на състезателното право. Отговорност на ответника било да си събере нужните доказателства, да отиде в архива на Сливенския окръжен съд, а не да ангажира съда с неточности. Счита, иска си за основателен и доказан от фактическа и правна страна, моли съда до го уважи изцяло.

Прокурор С. заявява, че счита предявеният иск за неоснователен и недоказан. Посочва, че никъде, нито в исковата молба, нито в приложените доказателства не ставало ясно точно от кое, от какво действие същият е претърпял някакви неимуществени вреди. Не било посочено точно от кои действия на прокуратурата същият е претърпял някакви неимуществени вреди. Не било доказано, да е претърпял такива неимуществени вреди, и следвало да се има предвид, че по въпросното производство, за което се претендира обезщетение, ищецът бил осъден с влязла в сила присъда. Абсолютно имало връзка с делото, тъй като по същото дело, за което се претендират някакви увреди, същият имал влязла в сила присъда, която минала на три инстанции. Ако ищецът претендира, че му е било нарушено правото на защита, на участие в процеса, тези обстоятелства са щели да бъдат констатирани от страна на съда. По време на наказателното производство, такива обстоятелства не са били констатирани, същият бил осъден с влязла в сила присъда, което не било основание за ангажиране на отговорност на прокуратурата по ЗОДОВ, тъй като не били посочени конкретни действия, които същият да е претърпял някакви неимуществени вреди. Поради изложените съображения счита, че искът следва да бъде отхвърлен от съда,

като недоказан и неоснователен.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото са представени следните писмени доказателства: Копия от Уведомление от ОДМВР - Стара Загора, Докладна записка от ОДМВР - Стара Загора, Постановление за извършване на действия по делегация в друг район, Протокол за претърсване и изземване, Искане от Окръжна прокуратура - Стара Загора за одобряване на протокол, Определение № 182 от 24.03.2018 г. по ЧНД № 149/2018 г. но Окръжен съд - Стара Загора, Постановление на Окръжна прокуратура - Стара Загора от 11.06.2018 г., Постановление на Окръжна прокуратура - Стара Загора от 19.07.2018 г., Постановление на Окръжна прокуратура - Стара Загора от 20.07.2018 г., Постановление на Окръжна прокуратура - Сливен от 15.06.2018 г., Постановление на Окръжна прокуратура - Сливен от 20.08.2018 г., Постановление на ВКП - София № 8191/2018 г. от 12.07.2018 г., Постановление на Окръжна прокуратура - Сливен вх.№ 2197/2018 г. от 20.08.2018 г., Документ за платена държавна такса, Справка за съдимост на л.32 по делото, писмо от ОС - Сливен с изх.№ СД-01-01-60257 от 10.10.2022 г. на л.42 по делото, Копие от постановление на Апелативна прокуратура - Пловдив, НОХД № 601/2019 г. на СлОС; К.Н.Д. № 1083/2021 г. на ВКС; ВНОХД № 139/2021 г. и ВЧНД № 20/2020 г. на БАС; ДП № 3063М 482/2018 г. на РУ на МВР - Нова Загора (папка 1) и Сл.д. № 34/2018 г. на ОСО при ОП - Сливен (папка 2 и 3).

Видно от приложените писмени доказателства ДП вх.№ 2197/2018 г., пор.№ 189/2018 г. по описа на Окръжна прокуратура Сливен е приключило с осъдителна присъда спрямо ищеца, а именно с присъда № 5/22.04.2021 г., постановена от ОС - Сливен, по НОХД № 601/2019 г. подсъдимите П. Т. С. и М. Т. С. /ищеца в настоящото производство/ са признати за виновни и осъдени за извършени от тях престъпления по чл.278, ал.6, предл.последно от НК и във вр. с чл.54 от НК са им наложени наказания „лишаване от свобода“ за срок от по 3 години, както и глоба в размер на по 3000 лв. На основание чл.278, ал.7 от НК е отнет в полза на държавата предметът на престъпното посегателство. Присъдата е потвърдена с Решение № 64/29.10.2021 г., постановено от АС - Бургас по В.Н.Д.№ 20212000600139/2021 г. След жалби срещу последно посочения постановен съдебен акт в образуваното К.Н.Д.1083 по описа на ВКС за 2021 г., съдът е постановил Решение № 20 от 25.02.2022 г. , с което е оставил в сила Решение № 64/29.10.2021 г., постановено от АС - Бургас по В.Н.Д.№ 20212000600139/2021 г.

Безспорно се установява също и от приложената по делото справка за съдимост, издадена на 27.07.2022 г. и важеща за срок от 6 месеца, че ищецът М. Т. С. с ЕГН ***** е осъждан.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Исковата молба отговаря на изискванията на чл.127 и чл.128 от ГПК.

Постъпила е искова молба от М. Т. С. от гр.Нова Загора, против Прокуратурата на Република България, с която е предявен осъдителен иск за заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на 25000 лева, на осн. чл.2, ал.1 от ЗОДОВ и чл.6, § 3 от ЕКЗПЧОС във вр. с чл.35, § 1 от Конвенцията, който на основание чл.143 от ГПК

и чл.214 от ГПК е изменен по чл.2, ал.1, б.,,в“ от ЗОДОВ вр. с чл.6, § 3 от ЕКЗПЧОС и да се осъди Прокуратурата на Република България, да му заплати обезщетение за нанесените неимуществени вреди, болки и страдания в размер на 10000.00 лева.

В исковата молба ищецът твърди, че бил пострадал от действия на прокуратурата, а именно, че бил обвинен в извършването на престъпление, наказуемо по НК на РБългария, за което е било образувано ДП, водено близо година и половина, след което му било предявено повторно обвинение, през което време били извършени процесуално-следствени действия, като разпит на свидетели, назначаване на експертизи и др., без ищеца да знае и да бъде уведомен за тях. Навежда, че му било нарушено правото на защита, поради което се претендира, че са му причинени неимуществени вреди по вина на ответника - душевни болки и страдания, унижение, чувство на безпомощност, стрес и дълбоки емоционални травми, което обуславя правния му интерес от предявяване на иска. От изложеното следва, че е предявен иск с правно основание чл.2, ал.1, т.2 от ЗОДОВ вр. с чл.7 от същия закон и вр. с чл.52 от ЗЗД за горепосочените суми.

Ответникът в срока по чл.131 от ГПК, чрез процесуалния си представител - прокурор от РП Сливен Я.К. е представил писмен отговор на предявения иск, с който счита същия за недопустим, а също неоснователен и недоказан, като излага подробни съображения.

В тежест на ищеца бе да докаже причинените му вреди и причинно-следствената връзка между действията на ответната страна и вредоносния резултат. В какво се състоят тези имуществени и неимуществени вреди - страдания, унижения, ограничения на лични права, засягане патримониума на ищеца и др.

В тежест на ответника бе да докаже твърденията си.

Безспорно се установява от приложените писмени доказателства, че ДП вх.№ 2197/2018 г., пор.№ 189/2018 г. по описа на Окръжна прокуратура Сливен е приключило с осъдителна присъда спрямо ищеца, а именно с присъда № 5/22.04.2021 г., постановена от ОС - Сливен, по НОХД № 601/2019 г. подсъдимите П. Т. С. и М. Т. С. /ищеца в настоящото производство/ са признати за виновни и осъдени за извършени от тях престъпления по чл.278, ал.6, предл.последно от НК и във вр. с чл.54 от НК са им наложени наказания „лишаване от свобода“ за срок от по 3 години, както и глоба в размер на по 3000 лв. На основание чл.278, ал.7 от НК е отнет в полза на държавата предметът на престъпното посегателство. Присъдата е потвърдена с Решение № 64/29.10.2021 г., постановено от АС - Бургас по В.Н.Д.№ 20212000600139/2021 г. След жалби срещу последно посочения постановен съдебен акт в образуваното К.Н.Д.1083 по описа на ВКС за 2021 г., съдът е постановил Решение № 20 от 25.02.2022 г., с което е оставил в сила Решение № 64/29.10.2021 г., постановено от АС - Бургас по В.Н.Д.№ 20212000600139/2021 г.

Освен това и от приложената по делото справка за съдимост, издадена на 27.07.2022 г. и важеща за срок от 6 месеца е видно, че ищецът по настоящото дело М. Т. С. с ЕГН ***** е осъждан.

Съдът счита, че не са ангажирани доказателства за твърдените от страна на ищеца обстоятелства, съобразно така разпределената доказателствена тежест.

На първо място съдът не намира да е налице твърдяното от ищеца нарушаване от страна на Прокуратурата на един от основните принципи на съдебното производство - правото на защита, посочено в чл.15, ал.3 от НПК, чийто според ищеца незаконни действия реципрочно го довели до състояние на душевна болка и страдания, до унижение, до чувство на безпомощност, до силен психо-емоционален стрес и дълбока емоционална травма. Не става ясно, тъй като не е уточнено за кои точно престъпления е било обвинението.

От исковата молба не става ясно в какво се изразяват вредите, претърпени от ищеца и каква е причинно-следствената връзка между действията на ответната страна и

вредоносния резултат и конкретно от кое обвинение за престъпление.

Твърденията за настъпили неимуществени вреди в резултат от незаконосъобразни действия от страна на Прокуратурата, нарушаване на чл.15, ал.3 от НПК от Прокуратурата - правото на защита, както и наведеното, че в хода на наказателно производство ищецът бил „напълно лишен“ от гарантираните от закона процесуални права на защита, съгл. чл.55, ал.1 от НК и от правата му, закрепени в чл.6 от ЕКЗПЧОС, останали недоказани и необосновани. Не стана ясно обвинението за кои точно престъпления е било.

В процесния случай не е налице нито една от хипотезите на чл.2, ал.1 от ЗОДОВ. На съда не бяха представени никакви доказателства в тази връзка. В тежест на ищеца бе да докаже, както основателността на претенцията си по чл.2, ал.1 от ЗОДОВ, така и наличието на твърдените неимуществени вреди и непосредствената им връзка с действията на ответника и техния размер. Не бяха представени, каквито и да било доказателства в тази връзка. Твърденията за наличието на претърпени неимуществени вреди останали недоказани.

В исковата си молба ищецът твърди, че е бил привлечен като обвиняем по ДП № 34/2018г. на ОСЛО при ОП Сливен, но не е представил никакви доказателства в подкрепа на това свое твърдение.

Видно от приетите по делото писмени доказателства е, че ДП вх.№ 2197/2018 г., пор.№ 189/2018 г. по описа на Окръжна прокуратура Сливен е приключило с осъдителна присъда спрямо ищеца - Присъда № 5/22.04.2021 г. по НОХД № 601/2019 г. на Окръжен съд Сливен, в сила от 25.02.2022 г., с която М. Т. С. с ЕГН ***** е признат за виновен за престъпление по чл.278, ал.6, предл. последно от НК и му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 години, отложено за изпитателен срок от 5 години, както и глоба в размер на 3000 лв., предвид което съдът счита, че не са налице предпоставките за търсене на гражданска отговорност от Прокуратурата, относно това ДП, тъй като е налице влязла в сила осъдителна присъда спрямо ищеца. От това пък следва, че е налице законно обвинение.

Цитираното наказателно производство, завършило с осъдителна присъда, понятно е оставило у ищеца неприятни емоции, бидейки осъден по него, но от това не следва, че могат да се смесват евентуалните вреди и отрицателни емоции, причинени от законното обвинение и евентуални претендирани незаконосъобразни действия.

Ищецът твърди, че е бил привлечен като обвиняем по ДП № 96/2018 г. на ОДМВР Стара Загора, вх.№ 716/2018 г. по описа на Окръжна прокуратура Стара Загора на основание чл.219, ал.2 от НПК на 23.08.2018г. със съставяне на протокола за претърсване и изземване в дома му, за което е представил като писмено доказателство Копие от постановление на Апелативна прокуратура - Пловдив и е подчертал част от текста в него. Съдът намира, че това обаче не отговаря на действителността по следните съображения:

Действително, едно лице може да бъде привлечено като обвиняем и със съставянето на протокола за първото действие по разследването срещу него на основание чл.219, ал.2 от НПК, обаче за това следва да се налице определени предпоставки - съгласно чл.219, ал.3 от НПК - „В постановлението за привличане на обвиняем и в протокола за действието по ал.2 се посочват:

1. датата и мястото на издаването му;
2. органът, който го издава;
3. трите имена на лицето, което се привлича като обвиняем, деянието, за което се привлича, и правната му квалификация;
4. доказателствата, на които се основава привличането, ако това няма да затрудни разследването;
5. мярката за неотклонение, ако такава се взема;

6. правата му по чл.55, включително и правото му да откаже да даде обяснения, както и правото му да има защитник по пълномощие или по назначение.“, а в процесния случай това не е налице, тъй като протокола за претърсване и изземване не съдържа нито една от цитираните точки от 3 до 6, предвид което не следва да се квалифицира като привличане на обвиняем и поради изложеното ищецът не е имал качеството на обвиняем по делата на Окръжна прокуратура Стара Загора и не му е вземана никаква мярка за неотклонение.

Поради това не са налице и предпоставките на чл.2, ал.1, т.1 б.,в“ от ЗОДОВ.

Съдът счита, че не е налице нито един от фактическите състави на отговорността по чл.2 от ЗОДОВ, а също и няма нарушение на чл.6 от Конвенцията.

В настоящия случай категорично не са налице незаконни действия по смисъла на чл.2 от ЗОДОВ, както и по чл.26 от ЗОДОВ, които да могат да обосноват наличието дори на първия елемент от фактическия състав на отговорността по ЗОДОВ.

Не се установи ищецът да е изживял душевна болка и страдания, унижение, чувство на безпомощност, силен психо-емоционален стрес, дълбока емоционална травма, именно поради някакъв конкретен наказателен процес. Тези негови неприятни изживявания определено не се дължат на незаконни действия на Прокуратурата и нарушаване правото му на защита. Ищецът не е обвиняем по делото на ОП Стара Загора, както бе наведено, а относно делото в Сливен той има влязла в сила осъдителна присъда. Самият ищец освен това не е посочил какви обвинения са му повдигнати, което само по себе си прави неправдоподобно и недоказано твърдението му за вреди, настъпили от повдигнатите му обвинения, тъй като той реално не е знаел какви са те. Липсват доказателства за каквито и да било незаконни действия на Прокуратурата и за нарушаване правото на защита на ищеца.

Водените наказателни производства освен това са приключили в разумен срок, производството в ОП Сливен е и за обвинение за престъпление по чл.278, ал.6 от НК, за който е бил внесен обвинителен акт в съда и за което деяние /по чл.278, ал.6 от НК/ ищецът е осъден.

Предприетите от ответна страна действия и мерки по отношение на ищеца в хода на процесното наказателно производство са били законово регламентирани в Наказателно-процесуалния кодекс и в този смисъл не се явяват незаконосъобразни.

В тежест на ищеца бе да докаже претърпени вреди от нарушаване на права, причинно-следствената връзка, както и всички положителни факти, на които основава иска си. На съда не бяха представени каквито и да било доказателства в тази посока, ищецът не ангажира такива за твърдения от него неимуществени вреди, както и за наличието на пряка причинно-следствена връзка между досъдебното производство и сочените от ищеца негативни последици.

Предвид всичко изложено съдът счита, че предявеният от ищеца М. Т. С. иск за заплащане на обезщетение в размер на 10000 лв. за неимуществени вреди е недоказан и неоснователен и следва да бъде отхвърлен. В настоящото производство не стана ясно, какви точно неимуществени вреди е претърпял ищеца и в каква причинно-следствена връзка се намират и от какви точно незаконосъобразни действия на прокуратурата.

Страните не претендират разноски и поради това съдът не следва да се произнася по същите, без значение от изхода на делото.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ПРЕДЯВЕНИЯТ от М. Т. С. с ЕГН ***** и постоянен адрес: ***** срещу ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, гр.София, бул.,„Витоша” № 2, **ИСК ЗА ЗАПЛАЩАНЕ НА ОБЕЗЩЕТЕНИЕ ЗА НЕИМУЩЕСТВЕНИ ВРЕДИ, ЗА СУМАТА** от 10000.00 лв. /десет хиляди лева/, **КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд - Сливен в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Нова Загора: _____